

Sygn. akt IV CO 330/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 lutego 2021 r.,
na skutek wniosku uczestnika postępowania J. N.
z dnia 17 grudnia 2020 r.,
w przedmiocie przekazania innemu sądowi równorzędnemu
sprawy sygn. I Ns [...] Sądu Rejonowego w B.
z wniosku J. S.
przy uczestnictwie J. N., J. N., M. N. i S. H.
o stwierdzenie zasiedzenia

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania o stwierdzenie zasiedzenia, które toczy się przed Sądem Rejonowym w B. wniósł o wydanie postanowienia na podstawie art. 44¹ § 1 i 2 k.p.c. w przedmiocie wyznaczenia innego sądu równorzędnego do rozpoznania przedmiotowej sprawy. W uzasadnieniu tego wniosku powód wskazał, że absurdalne jest stanowisko tego Sądu o zleceniu biegłemu wyceny budynku prawie nieistniejącego. Poza tym konieczny jest wniosek o wyłączenie biegłego a Sąd nie stosuje się do zaleceń obowiązujących w okresie pandemii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 44¹ k.p.c., dodanego ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469

z późn. zm.) sąd właściwy do rozpoznania sprawy może wystąpić do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. W doktrynie dopuszcza się też legitymację strony (uczestnika postępowania nieprocesowego) do złożenia w trybie wniosku o przekazanie sprawy innemu sądowi .

Ponieważ przepis ten wprowadza wyjątek od konstytucyjnej (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) i kodeksowej zasady rozpoznawania sprawy przez sąd według zasad właściwości sądu ustalonych w art. 15-42 k.p.c. należy go interpretować ściśle (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 marca 2020 r., IV CO 44/20, nie publ. i z dnia 16 marca 2020 r. IV CO 18/20, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości jest odnoszone do sytuacji, które mogą wpływać na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2020 r. V CO 142/20, nie publ. i wskazane w jego uzasadnieniu dalsze *judykaty*).

W przedmiotowej sprawie taka wyjątkowa sytuacja nie zachodzi. We wniosku o przekazanie niniejszej sprawy sądowi równorzędnemu nie została przedstawiona jakakolwiek przesłanka, która usprawiedliwiłaby przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wskazane we wniosku okoliczności, które mają usprawiedliwiać przekazanie mają związek z decyzjami dowodowymi podejmowanymi przez Sąd, a to, że nie są one akceptowane i odmiennie oceniane przez uczestnika nie oznacza braku bezstronności Sądu. W indywidualnych wypadkach, dotyczących konkretnego sędziego lub sędziów sądu ujawnienie okoliczności mogących uzasadniać wątpliwość co do bezstronności mogą zostać wyeliminowane w trybie art. 49 i 50 k.p.c.

Uczestnik wskazując we wniosku uchybienia dotyczące zaleceń związanych ze stanem epidemicznym nie tylko nie wyjaśnił o jakie uchybienia chodzi, ale także

nie wskazał jaki związek mogły mieć te uchybienia z brakiem możliwości rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw